

[Per Federspiel.]

det møder et aldeles fortegnet billede af det, man mener er dansk udenrigspolitik. En udenrigspolitik må være konsekvent, den må give udtryk for landets virkelige interesser, hvad enten det drejer sig om nærliggende materielle eller sikkerhedspolitiske interesser, eller det drejer sig om en principiel stillingtagen til den internationale udvikling i almindelighed eller særlige foreteelser.

Nu har vi jo her i landet lykkeligvis haft bred enighed om den udenrigspolitiske målsætning og de udenrigspolitiske skridt, der foretages, og det glædede mig at høre hr. Per Hækkerups tale i dag, der bestyrkede denne opfattelse: at der på de væsentlige områder i dansk udenrigspolitik ikke er uenighed mellem regeringen og oppositionen.

Men en politik må for at være konsekvent og forståelig bygge på visse grundelementer. Det vil sige, at der må være en prioritering: de væsentlige ting må sættes først og de mindre væsentlige ting derefter. Vi har år efter år i åbningstalerne præciseret, hvad Danmarks udenrigspolitik hviler på. Det skal jeg ikke gentage her. Men ministeren har med rette påpeget, at i den aktuelle situation er de europæiske problemer det væsentlige, at det er som europæisk land, Danmark kan gøre sig gældende i det internationale samfund.

Jeg er ganske enig i den vurdering, som udenrigsministeren har anlagt over for den europæiske udvikling, og jeg er ligeledes enig med hr. Per Hækkerup i, at det i dag er det politiske samarbejde i Europa, der er væsentligere end den økonomiske opbygning, som jo synes at gå sin nogenlunde regelmæssige gang. Der er mange problemer, dem skal jeg lade ligge, vi skal jo ikke drøfte markedsforholdene her.

Men udenrigsministeren har med rette peget på, at der er sket en meget mærkbar udvikling i det europæiske politiske samarbejde. Så langt tilbage som i 1949 satte man forhåbningerne til, at Europarådet kunne være det samlede politiske forum, hvor de europæiske interesser kunne drøftes i fællesskab. Siden da er der jo kommet en række andre institutioner til, ikke mindst forsøgene på en politisk udvikling inden for De europæiske Fællesskaber. Ministeren nævnte de oprindelige forsøg under den såkaldte

Fouchetkomité, som jo led af den skavank, at den havde et skjult politisk motiv, nemlig dette at forrykke den indbyrdes stilling imellem ministerrådet i Fællesskaberne og den europæiske kommission, og derfor var den på forhånd dømt til at mislykkes. Det samme var den efterfølgende Cattanikommission, der stort set fortsatte Fouchetkomiteens arbejde.

Man er nu nået så vidt, at man inden for de seks landes regeringer har fundet en fremgangsmåde ikke til egentlige politiske beslutninger med bindende virkning for mindretallet eller overhovedet for andre, men hvor man enes om i hvert fald foreløbig halvårlig at føre egentlige konsultationer og har udvidet disse konsultationer også til de fire ansøgerlande. Dette er et meget væsentligt fremskridt, men det er ikke det samme som den politiske målsætning, som vi ved vor ansøgning eller vor tilkendegivelse, da vi genåbnede forhandlingerne om indtræden i EEC, har accepteret, nemlig Romtraktatens politiske målsætning. Denne drejer sig for så vidt om noget helt andet, nemlig at regeringerne indbyrdes binder sig til at føre en politik, som vil gøre det muligt at føre Romtraktatens bestemmelser ud i livet. Det er beslutninger på det indrepolitiske område, på den økonomiske politiks områder, der sigter mod en harmonisk udvikling af hele lovgivningsarbejdet inden for de lande, der deltager i EEC.

Den udenrigspolitiske form for samarbejde har altså fået en anden form, og der er én ting, som jeg her anser for meget væsentlig, en ting, som også hr. Per Hækkerup var inde på i sine bemærkninger, hvor han pegede på svagheden i den parlamentariske kontrol med den europæiske udvikling. I den såkaldte Davignonrapport siges det, at

„... for at give opbygningen af den politiske union en demokratisk karakter er det nødvendigt, at offentligheden og dens repræsentanter sættes i forbindelse hermed.“

Det vil sige, at man vil styrke det europæiske parlaments funktioner. Det er jo i dag måske svagheden i opbygningen i EEC, at der ikke er den samme art parlamentarisk kontrol, en kontrol med budgetterne og en kontrol med de politiske dispositioner, der træffes af ministrene. Der er en svag begyndelse ved de beføjelser, som det europæiske